

Det er klart. Det er vi alle sammen enige om. Det synes jeg ikke vi behøver diskutere mere.

Jeg synes, det vigtigere er, hvordan vi får en verden, hvor vi ikke lukker nogen ude, hvor vi inkluderer USA, inkluderer Rusland, inkluderer Kina i forpligtende, bindende aftaler.

Til hr. Keld Albrechtsen: Det er måske ikke nogen stor overraskelse, men jeg mener rent faktisk, at det er ganske positivt, at de amerikanske senatorer sætter spørgsmålstegn ved det her projekt. Det er det altså. Det er Socialdemokratiets holdning. Vi synes, det er meget fornuftigt, at de gør det. Alt det andet om, at vi ikke er kritiske over for det her, er forkert at sige. Så at der i den amerikanske debat er kritiske røster, synes vi er ganske positivt, og dem skal vi jo også understøtte ved at tage aktivt del i debatten bl.a. fra europæisk side og rejse mange af de her kritiske spørgsmål.

Formanden:

Så har jeg på min liste: Hr. Villy Søvnal, hr. Holger K. Nielsen, hr. Per Stig Møller, og hr. Søren Søndergaard har jeg også noteret. Hr. Villy Søvnal. Og det er sidste runde.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Hr. Jeppe Kofods afslutning på det sidste indlæg var, at Socialdemokratiet også var kritisk over for det her projekt. Jeg forstår ikke den, synes jeg, fuldstændige mangel på alvor, Socialdemokratiet nærmer sig det her med. Det må jeg sige.

Vi er på vej til at træffe en beslutning af historisk betydning. Vi er efter min opfattelse på vej til at lave en historisk fejl af dimensioner, med nogle konsekvenser, der hedder oprustning, nogle konsekvenser, der hedder binding af ressourcer, nogle konsekvenser, der hedder påvirkning indenrigspolitisk af, at landenes udviklingsmidler bindes til militær oprustning osv.

Så kan man ikke nøjes med, må jeg sige til hr. Jeppe Kofod, at henvise til en betænkning fra Forsvarskommissionen, som jeg i øvrigt selv deltog i, der er 2 år gammel, og som peger på, at p.t. er der ingen risici.

Pointen er, at vi selv er ved at skabe risici i øjeblikket, unødvendige risici, fordi vi står med et projekt, som formentlig et flertal i den socialdemokratiske gruppe, det tror jeg også, ville sige nej til, hvis ikke de var bundet af de mest underlige former for loyalitet.

Formanden:

Hr. Holger K. Nielsen, sidste runde.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Jeppe Kofod i, at man skal i en dialog med de stater, man opfatter som trusler. Derfor er det også positivt, at Göran Persson er i Nordkorea i øjeblikket. Fint nok.

Men gør det ikke indtryk, at der faktisk også var nogle positive forhandlinger mellem den amerikanske regering og Nordkorea her i efteråret, som så pludselig blev afbrudt, og at man alligevel ikke ville realisere aftalen? Af hvilken grund? Fordi Bushadministrationen ville fastholde Nordkorea som en del af trusselsbilledet. Gør det ikke indtryk, at det her projekt jo i høj grad medvirker til, at man ikke får den politiske drøftelse af tingene med de stater, som man burde have?

Jeg kan forstå omkring ABM-traktaten, at regeringen og Socialdemokratiet mener, at ABM-traktaten er en vigtig traktat, er en hjørnesten, det må vi bare ikke skrive i dette her forslag til vedtagelse. Det er sådan lidt besværligt, men o.k.

Men kan jeg så få en indrømmelse eller en præcisering af, at ABM-traktaten også er en forudsætning for, som den var i 1987, at Thuleradaren kan bruges i det her projekt? Det vil sige, at vi vil ikke være med til at anvende Thuleradaren i det her missilprojekt, medmindre det overholder gældende traktater og herunder ABM-traktaten.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg tager ordet, fordi man af hr. Holger K. Niensens forrige indlæg kunne få indtryk af, at Venstre og Det Konservative Folkeparti bare blæser på ABM-traktaten.

Jeg skal så spørge hr. Jeppe Kofod, om ikke hr. Jeppe Kofod kan bekræfte, at jeg i min ordførertale sidste gang for 1 år siden sagde, at traktater er til for at overholdes, men de må gerne fornys, og at et dansk nej ville være det samme som et veto mod udstyrelsen af Thule, og det vil sige, det ville udstyre russerne med en situation, hvor de ikke behøvede at gå i forhandlinger.

Verden kan blive et mere usikkert sted igennem det, der foregår nu, men den kan sandelig også – og der er jeg enig i udenrigsministerens oplægstale – blive et sikrere sted. Hvorfor skulle